

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. K.**

zastoupen advokátem Mgr. Peterem Harmečkem
sídlem Macharova 302/13, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019 č. j. 46822/19/5300-22443-711745, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou podanou dne 20. 1. 2020 se žalobce domáhal zrušení výše nadepsaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 4. 2016, č. j. 3217182/15/3204-51524-803519, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňování období 2. čtvrtletí 2011 ve výši 584 326 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 116 865 Kč, dále proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3217248/15/3204-51524-803519 za zdaňované období 3. čtvrtletí 2011, kterým byla doměřena DPH ve výši 40 375 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 8 075 Kč, a proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3217252/15/3204-51524-803519 za zdaňování období 4. čtvrtletí 2011, kterým byla doměřena DPH ve výši 28 087 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 5 617 Kč. Za odůvodnění všech dodatečných platebních výměrů se považuje ve smyslu ust. § 147 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) odůvodnění zprávy o daňové kontrole č. j. 3148967/15/3204-60562-801787, projednané dne 1. 12. 2015 (dále jen „zpráva DPH“).

Obsah žaloby

2. Žalobce úvodem žaloby předestírá, že předmětné platební výměry nebyly vydány v souladu s právními předpisy, když v průběhu daňové kontroly došlo k porušení daňového řádu, protože jsou napadené platební výměry nezákonné. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí vymezil v konkrétních žalobních bodech:
 - i. správní orgány porušily zásadu volného hodnocení důkazů, když nehodnotily jednotlivé svědecké výpovědi stejně, např. odlišné hodnocení u svědků Š. a Š.;
 - ii. správní orgány nesprávně hodnotily listinné důkazy, když správce daně tyto označoval toliko za „formální důkazy“, a žalovaný tento závěr v zásadě aproboval;
 - iii. správce daně se dopustil procesního pochybení, když ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 12. 1. 2015 neuvedl skutečnosti, na základě kterých mu vznikly pochybnosti o správnosti uplatněných výdajů nebo uplatněného odpočtu na DPH, výzva dále neobsahuje náležitosti, tj. výrok, ze kterého by daňovému subjektu (žalobci) plynula konkrétní povinnost, protože je výzva neurčitá a nesrozumitelná;
 - iv. správce daně vyžadoval po svědcích předkládání listin;
 - v. žalobce nesouhlasí se závěry kontrolních zjištění ve vztahu ke společnosti Xline Technology s.r.o., neboť existence jeho nároků byla opakovaně potvrzena svědeckou výpovědí svědka P. a listinnými důkazy;
 - vi. žalobce nesouhlasí se závěry kontrolních zjištění ve vztahu ke společností Moorwood Investments, s.r.o. a BAINIMARAMA, s.r.o., když předmětné plnění bylo potvrzeno svědky Š., M., M. a W. a dále též listinnými důkazy,

- konkrétně nesouhlasí se zjištěním týkající se montáže nábytku u zakázky AOB Biskupská, a to ani v novém rozhodnutí vydaném po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu;
- vii. správní orgány nezohlednily vyjádření ke kontrolnímu zjištění, byť toto bylo doručeno po uplynutí stanovené lhůty;
 - viii. zpráva o daňové kontrole nemůže být řádným podkladem pro dodatečné doměření daně, když ji žalobce nepodepsal;
 - ix. lhůta pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu již uplynula.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný úvodem svého vyjádření rekapituloval průběh řízení před správními orgány a zopakoval argumenty, které jej vedly k závěrům vysloveným v žalobou napadeném rozhodnutí, odkázal na zprávu o daňové kontrole a předchozí rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2019, č. j. 22 Af 122/2017-54. K jednotlivým žalobním námitkám pak uvedl následující. K různému hodnocení svědeckých výpovědí žalovaný uvedl, že namítané odlišnosti v hodnocení vycházely z různé výpovědní hodnoty jednotlivých svědeckých výpovědí, kdy svědek Š. vypovídal racionálně, autenticky a konkrétně, a to bez pomocných otázek, naopak svědek Š. nebyl schopen konkrétně vypovídat, pokud mu nebyly předloženy doklady, a i po jejich předložení hovořil pouze obecně. Žalovaný vyhodnotil námitku žalobce, že správce daně některé důkazy označil jako „formální důkaz“ částečně důvodnou, avšak nevyvodil z tohoto závěru žádné důsledky. K námitce nevhodného postupu při výslechu svědků žalovaný uvedl, že považuje otázku na existenci dokladů za zcela legitimní, když předmětem svědeckých výpovědí byly skutečnosti obvykle obsažené v účetnictví a dokumentaci k obchodním případům. K namítanému nesouhlasu s kontrolními zjištěními žalovaný odkázal na odůvodnění bodu [66] napadeného rozhodnutí. Žalovaný závěrem zopakoval, že vypořádal všechny žalobcovy námitky, včetně těch obsažených ve vyjádření ke kontrolnímu zjištění, a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalovaný následně své podání dne 17. 7. 2020 doplnil a vyjádřil se k namítanému překročení lhůty pro stanovení daně. Žalovaný rekapituloval průběh řízení, kdy lhůta byla několikrát prodloužena vydáním rozhodnutí ve věci, přičemž po dobu předchozího soudního řízení se tato lhůta stavěla. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno ve lhůtě, neboť nabylo právní moci dne 20. 11. 2019 a konec lhůty pro stanovení daně nastal dne 16. 1. 2020.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu rozhodné pro posouzení věci

5. Ze správních spisů plyne, že Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, jako správní orgán I. stupně, zahájil dne 12. 9. 2013 u žalobce daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. až 4. čtvrtletí 2010 a 1. až 4. čtvrtletí 2011. Součástí správních spisů jsou (mimo jiné, pro vyřešení sporu nepodstatné) následující listiny:
 - protokol o výpovědi svědka V. P. ze dne 23. 6. 2014;
 - protokol o výpovědi svědka R. Š. ze dne 7. 7. 2014;
 - protokol o výpovědi svědka R.Š. ze dne 15. 9. 2014;
 - protokol o výpovědi svědka S. W. ze dne 15. 9. 2014;
 - protokol o výpovědi svědka R. M. ze dne 17. 3. 2015;
 - protokol o výpovědi svědka M. M. ze dne 26. 3. 2015;

- výzva k prokázání skutečností ze dne 12. 1. 2015, č. j. 197807/15/3204-60562-801787 ve smyslu § 92 odst. 4 a odst. § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu;
 - protokol o seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění a projednání zprávy o daňové kontrole ze dne 14. 9. 2015, č. j. 2748686/15/3204-60562-801787;
 - vyjádření daňového subjektu (žalobce) ze dne 29. 11. 2015;
 - zpráva o daňové kontrole č. j. 3148967/15/3204-60562-801787;
 - protokol o projednání zpráv o daňových kontrolách ze dne 1. 12. 2015;
 - dodatečné platební výměry ze dne 13. 4. 2016, č. j. 3217182/15/3204-51524-803519, ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3217248/15/3204-51524-803519, ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3217252/15/3204-51524-803519 a ze dne 11. 4. 2016, č. j. 3214452/15/3204-51524-803519;
 - přípis společnosti VOP GROUP, s.r.o. ze dne 13. 1. 2017, jehož přílohu tvoří účetní doklady za roky 2010 a 2011 související se spoluprací společnosti VOP GROUP, s.r.o.;
 - protokol o místním šetření u společnosti VOP GROUP, s.r.o. ze dne 20. 2. 2017;
 - přípis společnosti VOP GROUP, s.r.o. ze dne 27. 2. 2017, kterým tato společnost odpověděla na otázky správce daně položené na místním šetření.
6. Proti rozhodnutím správce daně (shora uvedeným dodatečným platebním výměrům) podal žalobce dne 26. 5. 2016 odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2017, č. j. 34827/17/5300-22443-711745 odvolání proti dodatečným platebním výměrům ve věci doměření daně z přidané hodnoty zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rekapituloval skutková zjištění a vypořádal se s odvolacími námitkami, přičemž se v otázce neprokázání faktického přijetí shora uvedených plnění ztotožnil se správcem daně, avšak samotné konkrétní vypořádání jednotlivých odvolacích námitek žalovaný provedl rozdílným způsobem a v různé kvalitě. Dne 17. 10. 2017 podal žalobce proti tomu rozhodnutí žalobu. Krajský soud rozsudkem ze dne 15. 1. 2019 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení bylo dle krajského soudu nevypořádání odvolací námítky žalobce stran závěrů kontrolních zjištění ve vztahu ke společností Moorwood Investments, s.r.o. a BAINIMARAMA, s.r.o., když se žalovaný ve svém původním rozhodnutí vůbec nezabýval skutečnostmi vyplývajícími ze svědecké výpovědi svědka W. a výsledky místního šetření u společnosti VOP GROUP, s.r.o. Následně vydal žalovaný dne 19. 11. 2019 napadené rozhodnutí.

Právní posouzení věci samé

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.
8. Krajský soud se neztotožňuje s **prvou námitkou** žalobce. Touto námitkou žalobce brojí proti postupu správních orgánů při hodnocení důkazů, konkrétně svědeckých výpovědí, když mělo dojít k porušení principu volného hodnocení důkazů a k rozdílnému hodnocení obdobných výpovědí. Žalobce jako na doklad jeho závěrů poukázal na odlišný přístup správních orgánů při hodnocení výpovědí svědka Š. a Š. Žalovaný se k této námitce

vyjádřil již v napadeném rozhodnutí, neboť šlo též o námitku odvolací, a to v bodech [46] a [65] rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že svědek Šeliga (další z dodavatelů žalobce) vypovídal bez předchozího seznámení s doklady, věcně a logicky, protože mu správní orgány neměly důvod nevěřit a o rozsahu jeho plnění pro žalobce nepochybovaly. Avšak v případě svědka Š. tomu bylo jinak; nebyl schopen konkrétně vypovídat, pokud mu nebyly předloženy doklady, a i po jejich předložení hovořil pouze obecně. Žalovaný tedy přesvědčivě vysvětlil, v čem spočívaly rozdíly v „kvalitě“ sporných svědeckých výpovědí, protože soud obě výpovědi, po jejich přezkoumání, hodnotí ve shodě s žalovaným, jak bude podrobně vysvětleno níže.

9. *Zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 8 daňového řádu, nelze vykládat tak, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Takové závěry musí naopak vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí v daňovém řízení přezkoumatelným způsobem vyjádřena a plně podléhá kognici správních soudů.* – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008-75. Soud tedy podle shora naznačených premis přistoupil k hodnocení sporných svědeckých výpovědí.
10. Svědek Š. úvodem své výpovědi podrobně popsal, které činnosti pro žalobce vykonával, jakož i okolnosti, za kterých práce prováděl: „*Opravoval jsem sádrokartony ... maloval jsem tam, oni tam montovali nábytek ... Pomáhal jsem jim i s vynášením nějakých krabic, myslím, že tam byl nábytek, když to tam montovali a prováděl jsem i stavební práce ...*“ Dále pak svědek popisoval zadávání práce ze strany žalobce, přičemž zdůraznil časový tlak na dokončení prací, a též popsal další konkrétní a podrobné práce a celkový stav pracoviště OAB Biskupská. Krajský soud tedy výpověď svědka Š. hodnotí jako přesvědčivou, vnitřně nerozpornou a logicky ucelenou.
11. Svědek Š., který byl v rozhodné době jednatelem společnosti Moorwood Investments, s.r.o., a BAINIMARAMA, s.r.o., konkrétně vypovídal pouze k předloženým účetním dokladům, a přestože byl schopen označit, ke každému předloženému dokladu jeho předmět, činil tak vždy pouze obecně a několikrát se uchýlil k odkazu na další subdodavatele, přičemž si byl schopen vybavit název pouze jednoho z nich (Redax Agency). Přestože se výpověď svědka na první pohled nejeví jako lživá, nese pouze nízkou úroveň podrobnosti a na základní otázky, tj. kdo fakticky dokladované práce prováděl, neodpovídá jednoznačně.
12. Soud uzavírá, že svědecká výpověď svědka Š. není, sama o sobě, způsobilá doložit absenci či realizaci předmětných plnění, nicméně pro závěr o odůvodněnosti rozdílného hodnocení sporných svědeckých výpovědí její obsah postačuje. Žalovaný tedy přesvědčivě osvětlil důvody, které jej vedly k závěru o nepřesvědčivosti svědecké výpovědi svědka Š., protože soud dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná.
13. **Druhá** žalobní **námítka** je rovněž nedůvodná. Žalobce velmi obecně brojí proti terminologii užití správcem daně (tj. použití slovního spojení „formální důkaz“), sám žalovaný však tuto terminologii korigoval, což koneckonců připustil i žalobce. Předmětem soudního přezkumu není a nemůže být vhodnost užití slovního spojení pro označení kvality důkazů, nýbrž přesvědčivost jednotlivých závěrů správních orgánů při jejich hodnocení, a to vždy ke konkrétní námitce žalobce, v níž žalobce označí specifikovaný

závěr správního orgánu, o kterém se domnívá, že je chybný či neúplný. Žalobce obecností této žalobní námitky po soudu požaduje to, aby fakticky nahradil činnost správního orgánu. Při přezkumu správního uvážení se uplatní zásada, že správní soud nenahrazuje správní orgán v jeho odborné kompetenci a nemůže nahradit jeho správní uvážení svým vlastním, ale posuzuje, zda nedošlo ke zneužití či vybočení z mezí správního uvážení a zda se správní orgán dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, publikovaný pod č. 416/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79, publikovaný pod č. 739/2006 Sb. NSS) i Ústavního soudu (srovnej usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 361/2000, dostupné z <http://nalus.usoud.cz>).

14. Pro úplnost vypořádání této žalobní námitky soud uvádí, že správce daně se s jednotlivými důkazy vypořádává velmi podrobně na str. 23 až 32 a str. 59 až 75 zprávy DPH, a na žádném místě nezůstal u pouhého konstatování o formalitě důkazu, nýbrž podrobně se zabýval jednotlivými důkazy a zdůvodnil, proč daňové doklady nepovažoval za dostatečně prokazující příjem plnění a také to, proč přijetí plnění není prokázáno ani ve spojení se svědeckými výpověďmi.
15. Soud se nepřiklonil ani k argumentaci **třetí žalobní námitky**.
16. Po posouzení výzvy k prokázání skutečností ze dne 12. 1. 2015, č. j. 197807/15/3204-60562-801787, soud dospěl k závěru, že správce daně dostatečně odůvodnil své pochybnosti, když tak učinil na str. 3 až 18, kde označuje jednotlivé obchodní případy a jednotlivé důvody, pro které má o jejich faktické realizaci pochybnosti. Shodně ani výroková část nepostrádá žádných náležitostí, neboť obsahuje výčet jednotlivých faktur s jejich specifikací, jak formální, tak obsahovou, o jejichž předmětu plnění měl správce daně pochybnosti. Žalobce byl tedy řádně seznámen, ke kterým konkrétním obchodním případům má dokládat jejich faktickou realizaci, přičemž výzva samotná splňuje obecné náležitosti rozhodnutí podle § 102 daňového řádu, především řádné odůvodnění pochybností správce daně. S ohledem na obecnost námitky se soud nezabýval jednotlivými pochybnostmi zvlášť. Žalobní námitka je tedy nedůvodná.
17. Krajský soud se neztotožnil ani se **čtvrtou žalobní námitkou**. Z obsahu svědeckých výpovědí plyne, že správce daně svědkům kladl otázky, zda disponují tou či onou listinou, nicméně je v průběhu výslechu nevyzýval k přeložení těchto listin ve smyslu ust. § 93 odst. 4 daňového řádu, pokud však svědci po položené otázce listiny předložili, již nebylo třeba předmětné výzvy činit. Soud položení otázek na listiny, které by mohly přispět prokázání faktické realizace sporných plnění, nepovažuje za procesní pochybení, neboť pokud tak správce daně činil, dělo se tak ku prospěchu žalobce. Pokud by svědci předmětnými listinami disponovali, pochybnosti správce daně o faktické realizaci plnění by se tím rozplynuly.
18. Aby mohl správce daně využít institutu výzvy podle ust. § 93 odst. 4 daňového řádu, musí nejprve zjistit, že listiny nezbytné pro správu daní existují a kdo jimi disponuje, což může provést např. položením otázky svědkovi.
19. Námitka je tedy nedůvodná.
20. Nedůvodná je též **pátá žalobní námitka**. Daňový subjekt je oprávněn, jakož i povinen ke svým tvrzením navrhnout důkazní prostředky (§ 93 a násl. daňového řádu), je rovněž povinen identifikovat jednotlivé důkazní návrhy, jakož i správci daně sdělit jaké

skutečnosti hodlá provedením toho kterého důkazního prostředku prokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 Afs 180/2014-21). Soud uvádí, že samotné daňové doklady, bez dalších důkazů, nemohou sloužit jako podklad prokazující sporné skutečnosti, neboť by se jednalo situaci obdobnou pouhému nepodloženému tvrzení žalobce (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 3. 2015, č. j. 15 Af 388/2012-39). Je tedy nutné, aby „tvrzením“ v předmětných daňových dokladech byla podložena dalšími důkazními prostředky, např. svědeckou výpovědí. V daném případě obchodních vztahů žalobce se společností Xline Technology se mělo jednat o svědeckou výpověď svědka V. P., který však nebyl schopen přesvědčivě obchodní případy popsat, když jeho výpověď byla posouzena jako obecná a nekompletní. Ani samotné tvrzení žalobce nebylo přesvědčivé, neboť tento nebyl schopen konkrétně vymežit, o které bannerové reklamy se mělo jednat a jak měly bannery konkrétně vypadat. Především nebyl ve správním řízení prokázán rozsah bannerové reklamy a kde měla být tato reklama publikována. Žalobce nebyl schopen předložit ani videospot, jenž měl být u společnosti Xline objedнан, neboť tento měl být údajně poškozen virem. A konečně nebylo ani nikterak specifikováno, čeho se měla týkat úprava aplikace „Realizator“, přičemž nebylo ničím doloženo, že by k úpravám aplikace v předmětném období skutečně došlo.

21. Vzhledem ke skutečnosti, že se žalobci nepodařilo doložit sporné skutečnosti a správní orgány jeho tvrzení dostatečným způsobem vyvrátily, soud dospěl k závěru o nedůvodnosti této námitky.
22. Po přezkoumání rozhodnutí žalovaného dospěl krajský soud k závěru, že **šestá** žalobní **námítka** je taktéž nedůvodná. V dané věci nebylo mezi stranami sporu, že k realizaci zakázky jako takové došlo, nýbrž zda žalobce uplatnil nárok na nadměrný odpočet v souladu se skutečným stavem věcí, tedy zda sporné fakturované plnění bylo skutečně provedeno společnostmi Moorwood Investments, s.r.o. a BAINIMARAMA, s.r.o., jak žalobce deklaroval v daňových dokladech. Správci daně na základě skutečností zjištěných v průběhu daňové kontroly vznikly pochybnosti o tom, zda předmětné plnění provedly právě tyto společnosti a tedy zda byl nárok na odpočet daně uplatněn v souladu s [§ 72](#) odst. 1 zákona o DPH. Společnost BAINIMARAMA, s.r.o. je nekontaktní subjekt, který neposkytuje správci daně součinnost a nesídlí na adrese, kterou měla zapsanou ve veřejném rejstříku. V podaných daňových přiznáních za předmětné období 1. a 2. čtvrtletí 2011 nevykázala žádná přijatá zdanitelná plnění a neměla vlastní zaměstnance. Obdobně společnost Moorwood Investments, s.r.o. fakticky nesídlí na adrese dle veřejného rejstříku a neměla vlastní zaměstnance. Jednatelem obou společností byl v rozhodném období R. Š., který nebyl k věci schopen konkrétně vypovídat a jehož výpověď byla shledána nepřesvědčivou (viz vypořádání první žalobní námitky a bod [46] napadeného rozhodnutí).
23. Žalovaný se v bodech [44] až [61], [79] a [80] napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval výpověďmi svědků R. Š., M. M., R.M. a S. W. a dospěl k závěru, že z jejich výpovědí nevyplývá, že by předmětná plnění měli realizovat právě žalobcem tvrzení dodavatelé. Výpovědi R. Š. a M. M. shledal žalovaný nevěrohodnými, neboť oba svědci nebyli schopni podat konkrétní odpovědi ve vztahu k plněním deklarovaných korporací. Nadto se jejich výpovědi rozcházely co do rozsahu plnění, které měly učinit jednotlivé korporace. Obdobně se žalovaný vyjádřil k výpovědi R.M., který nebyl schopen faktickou realizaci plnění jakkoli doložit a jeho tvrzení se neshodovala s výpovědi R. Š. Za výpovědi ve prospěch žalobce nároku nelze označit ani výpovědi Ing. R.M. a S. W. a výsledky

vyplývající z místního šetření u společnosti VOP Group, která byla dodavatelem nábytku a dalších plnění (viz bod [55] napadeného rozhodnutí). Z jejich výpovědi plyne pouze, že předmětná plnění byla realizována „narychlo nějakými pracovníky“, přičemž tito svědci uvedli, že neznají R. Š. ani korporace Moorwood Investments, s.r.o., nebo BAINIMARAMA, s.r.o. Správce daně i žalovaný dále považovali za nestandardní okolnost, aby na nábytek v hodnotě 7 200 000 Kč byla poskytnuta záruka 96 měsíců a přesto byla dodavatelem montáž svěřena jinému subjektu, který není vázán odpovědností vůči tomuto dodavateli.

24. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl krajský soud k závěru, že žalobce neprokázal realizaci předmětného plnění právě společnostmi Moorwood Investments, s.r.o., a BAINIMARAMA, s.r.o., a neunesl tak břemeno důkazní, když neprokázal soulad faktického stavu se stavem deklarovaným na daňovém dokladu.
25. Soud se neztotožnil ani s **námitkou sedmou**. Vyjádření žalobce ze dne 29. 11. 2015 se obsahově překrývá s odvoláním žalobce a koneckonců i samotnou žalobou [*in concreto* v rozsahu žalobních bodů (i) až (vi)], pročež není vůbec relevantní, zda správní orgány k tomuto podání přihlížely nebo ne. Námitky tohoto podání byly fakticky konzumovány odvoláním, a tedy co do vypořádání sdílejí osud odvolacích námitek.
26. Opožděnost vyjádření se tak reálně promítla pouze tak, že správce daně již nepokračoval v daňové kontrole, resp. ji nedoplňoval o další důkazní prostředky.
27. Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že předmětem jeho přezkumu je především napadené, tj. odvolací, rozhodnutí a jemu předcházející správní řízení jako celek. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí tak nemůže být jednotlivá dílčí procesní vada, pokud byla následně v řízení napravena.
28. Nedůvodná je též **námitka osmá**. Samotné nedůvodné odepření podpisu zprávy o daňové kontrole ze strany kontrolovaného subjektu nemůže být důvodem pro to, aby zpráva o daňové kontrole nebyla řádným podkladem pro dodatečné vyměření daně. Uvedený závěr se opírá o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, od níž se krajský soud nemá důvod odchylovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Afs 305/2016-31).
29. **Devátá** žalobní **námitka** je nedůvodná, neboť v důsledku vydání rozhodnutí správce daně a žalovaného nedošlo k uplynutí lhůty pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu. Řízení je vedeno ve vztahu ke zdaňovacím obdobím 2. čtvrtletí 2011, 3. čtvrtletí 2011 a 4. čtvrtletí 2011. Dne 12. 9. 2013 byla pro všechna zdaňovací období zahájena daňová kontrola, která dle ustanovení § 148 odst. 3 daňového řádu lhůtu pro stanovení daně přerušila a začala běžet nová tříletá lhůta, která by skončila dne 13. 9. 2016. Dne 12. 4. a 13. 4. 2016 byly vydány dodatečné platební výměry a došlo dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu k prodloužení lhůty pro stanovení daně o 12 měsíců, tj. do 13. 9. 2017. Dne 11. 8. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o odvolání, které bylo doručeno dne 17. 8. 2017, v důsledku čehož došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně dle ustanovení § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu o 12 měsíců do 13. 9. 2018. Dne 17. 10. 2017 byla podána správní žaloba ve věci, dne 15. 1. 2019 byl zdejší soudem vydán rozsudek č. j. 22 Af 122/2017-54, který nabyl právní moci dne 18. 2. 2019. Po tuto dobu se lhůta pro stanovení daně stavěla dle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu. Do konce lhůty pro stanovení daně zbývalo při zahájení soudního řízení 332 dní. Konec lhůty pro stanovení daně měl nastat dne 16. 1. 2020, avšak žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 11. 2019.

Závěr a náklady řízení

30. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem zamítl krajský soud žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. 6. 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu